

‘We hebben een half uurtje de tijd. In de komende week wordt duidelijk hoe onze organisatie er aan het eind van dit jaar uit zal zien. Ik heb jullie bijeengeroepen om aan te geven hoe de communicatie plaats zal vinden’.

Ik reageer gelijk. ‘Ik krijg niet het gevoel dat medewerkers optimaal worden geïnformeerd en opgevangen.’

‘Dat is precies wat van jullie verwacht wordt.’

...

Ik zie de bus aan het einde van de lange laan met populieren al aan komen rijden. Na een dag hard werken moet ik mezelf er toe zetten om naar de halte te rennen. Gelukkig staat er een hele rij mensen te wachten. Ja, gered. Al is het met moeite. Naar het station, net nadat ik in de trein stap, klinkt het fluitje van de conducteur.

‘Gelukt,’ denk ik.

...

Vrije avond voor de boeg

‘Prettige avond.’

‘Tot ziens.’ De jonge knul met zwart haar en een vlassnorretje bij de fietsenstalling heeft een verdomd hoge stem.

Op weg naar huis maken de fietsbewegingen mijn hoofd leeg.

De halfhoge lichtgekleurde beukenhoutenlambrisering in de gang vangt nog net een glimp zonlicht en de paar noesten in het natuurhout vlammen even op. Als de deur achter me in het slot valt, glijd ik liefkozend met mijn hand langs het ietwat ruwe oppervlak.

‘Bukken.’

‘Komt tie.’

Mijn aandacht is nu gericht op de keuken. Want daar komen de kreten vandaan. De kinderen zijn duidelijk met iets leuks bezig. Snel loop ik naar de kapstok en trek mijn witte McGregor jas uit. Normaal gooi ik mijn jas met een welgemikte worp op de kapstok maar nu ... Ik pak een hangertje, hang de jas netjes over het knaapje. En trek zelfs de mouwen even recht. Ik heb de jas net een paar dagen en ben er ontzettend blij

mee. En het wit moet nu nog even wit blijven. Straks, over een maand of twee, mag er af en toe een vlekje opduiken. Maar nu, absoluut niet!

Snel richting de keuken. De geuren slaan zich om mij heen als een zijden sarong. Een donker hoofdje kijkt verrast op.

‘Paps, kus.’

‘Nee, ik eerst.’ De jongste, blond en bijdehand, probeert er tussen te komen.

‘Kom op, allebei tegelijk dan.’

Twee dikke smakken.

Dan pak ik het handje van Ashleigh in mijn ene hand, die van Rachel in mijn andere en we lopen naar het fornuis.

...

Ik open het deksel van de grote geëmailleerde soeppan, van buiten versierd met een oosters tafereel van een rivier, vissen, paalwoningen en een opkomende zon boven een berg met groene begroeiing. Ik bespeur in de bouillon van de soepkip knoflook, de rozenachtige citroengeur van *sereh* en verder *daun salam*, oosterse laurier. Nieuwe aroma’s breng ik thuis. Gember en haar familielid *laos* waarvan de geur mij aan pijnbomen doet denken. Als laatste vragen ook ui en prei in deze luchtjes om aandacht.

...

Af en toe komt er een bel omhoog aan de oppervlakte, die even snel weer uiteenspat als in een warmwaterpoel op IJsland. Ik zie de blaadjes *daun salam* en de *sereh* opborrelen.

‘Tafel dekken, kids.’

Het tafellaken, fris en glad, landt op de glazen bovenplaat. De vier diepe borden komen zacht neer, de vorken en de lepels met iets meer geluid.

Daarna frisbeeënd de twee onderzetters. Daarop de grote soeppan en de stoompan met de dampende riekende rijst met de langste rijstkorrel ter wereld.

Rondom de grote pan met witte rijst is sprake van filevorming, een drukte van allerlei schaalpjes. Een gevuld met prei, fijngesneden van het overgebleven laatste stukje, een schaalpje met taugé, de volgende met blokjes gefrituurde aardappel. Nog een schaal met *soe-oen*. Het kan niet op. Een schaal met stukjes ei, *bawang goreng* en gehakte selderij. Als laatste een schaalpje met een beetje zoetig ruikende stukjes geplukt kippenvlees. Verder nog een klein glazen potje met daarin een mengsel van citroensap en verse in kleine stukjes gesneden groene rawit. 'Alleen aan ruiken lieverds.'

...

Eerst de opscheplepel in de berg rijst duwen en dan opladen. Daaromheen vult ieder zijn eigen bord naar keuze. Dan, met een sierlijke handbeweging als uit een Indonesische dans, giet mijn echtgenote met een grote zilveren soeplepel de hete bouillon over deze gerechten over elk bord heen. *Selamat makan!!*

...

Ik laat het aroma op me inwerken, bespeur weer de prikkelende vleugjes gember. Uitkijken geblazen met dit goedje. Een combinatie van mathematische precisie en oosters *Fingerspitzengefühl* maken het precies goed.

De eerste hap. Nog een beetje van het kleine potje toevoegen. Mmmm, lekker pittig. De zacht scherpe gebakken uitjes kraken tussen mijn tanden. Op mijn tong wordt ook het verhaal verteld van de ietwat zoete smaak van het kippenvlees dat gisteren ruim een halve dag op het vuur heeft gestaan om bouillon van te trekken.

...

'Voor morgen kun je nog wel wat in een schaalpje doen en opwarmen in de magnetron.'

'Lekker. En is het goed gegaan met de auto?'

'Rijdt als een zonnetje, fantastisch, veel soepeler dan de vorige.'

‘Super.’

‘Hoe was het op het werk?’

‘Druk, Engelse presentatie en een bijeenkomst over de reorganisatie.’

‘Ooh, en?’

‘Volgende week wordt alles duidelijk, voorlopig hoeven we ons geen zorgen te maken.’

...

‘Zullen we afruimen meiden?’

De vieze borden gaan in de rekken. De vorken, lepels en messen verdwijnen rammelend in de vakjes van de vaatwasmachine. Morgen draait ie weer.

Even later loop ik de trap op. Er klinkt ‘alle eendjes zwemmen ...’

Een plas water ligt buiten de douchebak en erin plastic badspeelgoed.

De jongste help ik met afdrogen, pyjama en pantoffeltjes met muisjes aan. Ashleigh pakt mijn hand en we lopen samen naar de slaapkamer.

De oudste zit al klaar op bed, met beren en poppen om zich heen.

‘Plons, plons, plons ...’ begin ik.

De meiden zetten in ‘... de kikkertjes gaan snel in bad, erin en dan eruit.’

Na een minuutje zijn ze uitgezongen.

‘Zo, en nu gaan deze kikkertjes het bed in.’

‘Ah, pap, nog een keer.’

Opnieuw klinkt ‘plons, plons ...’

Dan eindelijk de welterusten kus.

‘Lekker slapen.’

...

Ik geniet van het nieuwe zoemende geluid. Een stukje omrijden via de provinciale weg en om hem uit te proberen trap ik hem een beetje op zijn staart. Een kerkklok slaat. ‘Oh, al acht uur’, zeg ik tegen mezelf.

‘Nou ja, dan maar iets later.’ Tien minuten later kom ik aan.

‘Zo, nieuwe auto?’

‘Ja, sinds vorige week.’

‘Ziet er heel mooi uit. Een stuk groter dan de vorige en ook meer cc’s niet?’.

‘Ja, heel wat meer cc’s.’

In de speelzaal de vertrouwde geur van de houten schaakborden en sigarenrook. Even kijken tegen wie. Yes, ik moet tegen hem! Hier heb ik mij terdege op voorbereid in de afgelopen dagen.

‘Koffie?’

‘Nee, doe mij maar spa rood, alsjeblieft’, zegt mijn tegenstander.

Ik heb net een zet gedaan, volgens mij een hele goede. Hier moet hij over nadenken. Hij neemt de tijd. Ik sta op, loop een van mijn rondjes door de zaal. Daar heb je Gerard, net vader geworden.

‘Gefeliciteerd, hoe is de bevalling gegaan?’

‘Heel goed.’

‘Wat een fantastisch gevoel, zo’n klein hoopje mens.’

‘Wat je zegt.’

...

Om half tien zit ik met mijn tegenspeler in een hoekje bij de bar om de partij na te bespreken.

‘Als ik nou maar die zet had gedaan.’

‘Maar dan heeft je koning nog steeds grote problemen’, zeg ik.

‘Daar heb je gelijk in.’

‘Zullen we naar café De Bommel gaan?’ vraagt John, een van de toeschouwers die net is komen aanlopen.

‘Dat is een goed idee.’

We lopen vijf minuten.

‘Tingeling.’

Ik waan me weer even in een oude kruidenierswinkel.

‘Zijn jullie er weer?’ Een plagerige, ietwat hese stem, klinkt vanachter de bar.

Haar opgestoken blonde haar met krullen, sweater van U2, lange zilveren oorbellen met drie rode blokjes onderaan, het is mij allemaal bekend.

‘De doos staat al in de hoek klaar. Allemaal hetzelfde recept van de tap?’

‘Ja lekker,’ klinkt het uit dorstige kelen.’

Zij komt achter de bar vandaan en loopt in haar donkerbruine leren broek en bijpassende schoenen met hoge hakken naar ons toe. Ze zet de, met het amberkleurige vocht, gevulde glazen op de viltjes met groene ruit, rode merkleetters en een tekening van een wit paard.

‘Heerlijk die ietwat zoete smaak.’

John haalt de zwarte pion, die hij altijd van thuis meeneemt, uit zijn jaszak en zet die op de lege plaats tussen de andere zeven op het bord neer. In het groepje van vijf praten we na.

...

‘Nou jongens, tot volgende week.’

‘Oké.’

...

Tijd voor ons om naar bed te gaan

In de gang trek ik langzaam mijn jas uit, hoor hoe de klok begint te slaan, en wacht even. Hij houdt bij elf op.

‘Ben je nu al thuis?’

‘Ja.’

‘En?’

‘Snel gewonnen. Daarna nog wat gedronken.’

‘Tegen de concurrent?’

‘Ja.’

‘Goed zo, klasse.’

Een half uur later liggen we ineengestremgeld in bed op het rode satijnen hoeslaken. De zachte stof begint al een beetje op te warmen. Ze legt haar koude voeten tegen mijn benen.

... *a lovely day* ... Klinkt het na in mijn hoofd.

Hoofdstuk 2

De eerste haarscheurtjes

Ik moet er even uit

‘Doei lieverds.’

‘Dag pap.’

Ik loop de trap af en trek beneden mijn gevoerde donkerblauwe lentejack aan.

‘Ik ga naar Chris hoor’, roep ik richting de keuken.

‘Alweer?’

‘Ja.’

‘Waarom?’

‘Dat hoef ik toch niet uit te leggen.’ Ik sla de achterdeur dicht, de ramen trillen in de sponningen. Je weet toch ook dat hij deze situatie een tijd geleden heeft beleefd, stomme trut.

Driftig fiets ik richting zijn huis. Het is nog rustig, zaterdagmorgen. De meeste mensen slapen nu lekker uit of genieten gezamenlijk van een ontbijt. Heerlijke gezinstafereken. Langdurig druk ik op de bel. Chris opent de deur terwijl hij lachend roept: ‘Waar is de brand?’

Als hij mijn gezicht ziet, weet hij dat het mis is.

‘Kom binnen, jongen. Wat is er allemaal aan de hand?’

Vage onrust

Een uur later fiets ik de andere kant weer op. Ik heb opeens ongelooflijke haast.

Via tussendoorweggetjes, waarop gele en bruine herfstbladeren liggen, stomp ik als een volleerd wielrenner naar mijn doel. 'Rustig, jongen, rustig.' Ik spreek mezelf toe als ik bijna een bocht te scherp neem en mijn band de stoeprand raakt. Voorgevoel, normaal ben ik niet echt een zweverig type maar nu ga ik helemaal op in het gevoel dat ik de kinderen binnenkort ga missen.

Ik maak de poortdeur open en zie dat ze niet bij de ramen staan. Snel zet ik de fiets in de schuur, ren meer dan ik loop naar de achterdeur, draai de sleutel om in het slot. Bijna struikel ik over de drempel. Het is stil. Op de eettafel ligt een geel post-it briefje naast een vaas met geelrode dahlia's waar de eerste tekenen van verwelken, namelijk omkrullende randen die bruinachtig uitslaan, zichtbaar zijn.

"Ben met de kinderen met de auto naar het dorp, te slecht weer om te fietsen. Vanavond weer thuis."

Hoedo vanavond weer thuis? De winkels sluiten toch om vijf uur?

En ik mag door de regen? Het briefje moet het ontgelden. Rits, rats, twaalf venijnige korte bewegingen van mijn vingers en weg boodschap. Op het aanrecht staan de achthoekige zwarte kopjes en schotels. Ik open de deur van de vaatwasser, ja hoor, helemaal vol. Dan maar afwassen. 'Au, shit!' Een kopje valt uit mijn gladde handen en knalt op de plavuizen uiteen.

Scherven links en rechts. Ik was de laatste kopjes verder af. Terwijl die daarna op het aanrecht staan uit te druipen, klettert een schoteltje van het marmeren blad. Ik laveer tussen de restanten van een deel van ons servies, dat op deze manier duidelijk maakt, dat de gezamenlijkheid verleden tijd aan het worden is.

Ik loop daarna voorzichtig naar de kast onder de trap. Ondanks dat stap ik af en toe op een scherf, die mij op een hoog snerpend dreinerige toon influistert 'zie je wel, het is kapot'.

Gelaten pak ik stoffer en blik en veeg netjes de scherven op die zelfs drie meter verder bij de tussendeur naar de woonkamer liggen. Daarna ga ik met de stofzuiger door de hele keuken en neem de vloer ook nog even af met een sopje. Dan pak ik de theedoek en neem een schoteltje uit het druiprek. Plotseling het geluid van bekende klanken op de radio

van de meidengroep met drie K's uit België. 'SOS, ik mis je ...' Ja, inderdaad de enthousiaste stemmetjes van de spelende kinderen in huis, het gegil bij de kleine zusterruzies die na twee minuten weer bijgelegd zijn. Een driftige druk op de uitknop van de radio want de stilte is me al heel de tijd opgevallen en zij hoeven dat verd ... niet nog eens te bevestigen.

Loneliness

Nu thee. Na twee minuten drijft het theezakje in een grote mok. Uit het middelste keukenkastje pak ik het blik met Maria biscuits. Met een doffe tik landt de volle beker op de grenen salontafel naast de opengeslagen zaterdageditie van de Volkskrant. Ik lees de beschouwingen over de uitslag van de presidentsverkiezingen in Amerika. De uitslag was *too close to call*. Daaronder een quote van een van de kandidaten: "*I used to be the next president of the USA.*" Ik moet lachen om de humor in zijn uitspraak. Het biscuitje doop ik in de thee en zuig dit langzaam naar binnen.

Zo halverwege de middag heb ik nog steeds niet gegeten. De grote stationsklok boven de eettafel wijst half drie aan. Ik ga zitten op de bank met mijn twee voeten stevig op de grond, sluit mijn ogen en luister naar mijn ademhaling.

Probeer je te ontspannen, jongen.

Ga eten maken. Geen zin! Doe iets. Wat? Alleen, ben ik straks alleen?

Ik hoor het tikken van de klok. Langzaam vergeet ik te denken en opeens is daar een zin. De zin die ik lang geleden schreef toen een vriendinnetje me zomaar liet stikken.

Loneliness is like a friend who never leaves me alone ...

Gelukkig, daar zijn ze

Ik zit op de bank en kijk het NOS journaal van acht uur. Het geluid van een sleutel die omdraait in het slot van de voordeur. *Zijn dat ze?* De kinderen rennen allebei de kamer in, de jongste voorop.

'Hoi pap, ik heb je mis.'